

Zprávy z farnosti

07/2005

Jsou čtyři roční období a to jedno, léto, prožíváme právě teď. Do něj spadají i dva měsíce prázdnin a zároveň začíná druhá polovina roku. Je to jakýsi vrchol, přes který se přeneseme a pak již nezadržitelně všechno směřuje ke konci roku. Využijme dobře následující měsíce. Mají nám posloužit jak k odpočinku, tak také k načerpání nových sil. Je to zároveň příležitost navštívit známé a příbuzné. Také rodina může společně prožít celou řadu krásných chvil. Nejde jen o načerpání fyzických sil, ale také duševních. A také je to příležitost pro duchovní růst. V harmonii by se toto všechno mělo uskutečnit. Těšme se na to a važme si příležitosti, která se nám nabízí. Až se pak setkáme s našimi přáteli, třeba i při farním setkání, budeme si moci sdělit celou řadu zajímavých prožitků.

K tomu, aby se vše vydařilo, rád posílám své požehnání.

P. František

Dominikánské zajímavosti

Dá se najít poklad?

Zcela určitě. Ale asi vám k tomu nebude stačit vaše dvoutýdenní dovolená. Karibik byl rájem pirátů, korzárů a bukanýrů. A když k tomu ještě připočítáte, že tyto končiny bývají víceméně pravidelně sužovány hurikány či tropickými bouřemi, výsledek je na místě. V podstatě celé pobřeží je poseto vraky ztroskotaných lodí, ať již z dob kolonizace nebo těch novějších. I proto je to zde potápěčský ráj zejména pro ty, kteří milují potápění mezi rozvrácenými trupy lodí. Před pár lety na severním pobřeží došlo k objevu jednoho z největších pokladů, který byl až dosud nalezen. Byly objeveny zbytky dvou lodí, které vezly jeden z největších nákladů drahých kovů a byly zasaženy nedaleko pobřeží silným hurikánem. Hledačů pokladů v Karibiku je spousta a když uvážíme, že i tady ještě platí zákon o rozdělení nalezeného „půl na půl“ mezi stát a nálezce, nemusí to být až tak špatně placené „zaměstnání“...

Potkáme se s piráty?

Kromě těch na silnicích, už asi ne. Přesto to není ještě tak dlouho, co brázdili místní vody. Poslední slavný pirát byl pověšen v Portoriku v roce 1829 a dodnes se na jižním pobřeží Dominikánské republiky hledá jím ukrytý poklad. Také asi nebude od věci zmínit „návštevu“ pana Sira Francise Drakeho v Santo Domingu. Ta se uskutečnila v roce 1586 a pro tehdy nedobytné město znamenala v podstatě katastrofu, z které se nevzpamatovalo do konce 19. století.

Nejen, že hlavní město Karibiku bylo vyrabováno a zničeno, ale v jeho troskách se slovatný Drake usadil až do té doby, než mu místní občané po společné sbírce zaplatili sumu 25 000 dukátů, aby zvedl kotvy a zamířil do jiných končin. Slavná pirátská základna „Želví ostrov“ se nachází, co by kamenem dohodil od břehu Dominikánské republiky – na sever od Haiti. Také výraz „bukanýr“ vzniká v Santo Domingu, ale to by bylo již na další vyprávění...

Jsou tam žraloci?

Jsme v Karibiku, takže jsou a je jich tu hodně. Ale nemusíte mít žádné obavy, neboť se v blízkosti pláží nevyskytují. Nejjednodušší způsob jak je vidět, je zajít si do místního akvária v Santo Domingu a nebo zajet do nějaké blízké rybářské vesničky a mít to štěstí vidět vykládku čerstvých úlovků, mezi kterými by nějaký pěkný kousek mohl být. Pro ty odvážnější je možné se vydat do „jámy lvové“ a zúčastnit se rybolovu žraloků na nějaké z jachet a nebo zaletět na Bahamské ostrovy do míst, kde je možné se s nimi potápnout.

Co tam roste za rostliny?

Jestli bychom měli vyjmenovat všechny, tak bychom potřebovali hodně času a prostoru. Jen si to představte... V celé Evropě lze napočítat přibližně 80 druhů stromů. Dominikánská republika jich má přes 600. A tím to ani zdaleka nekončí. Celkem se momentálně v Dominikánské republice nachází přes 5 600 druhů rostlin a každým rokem jsou objevovány další nové druhy. Co je na tomto čísle zajímavé, není ani tak vysoká suma, ale to, že 36 % druhů z tohoto počtu lze nalézt jen zde a ne někde jinde na světě. Určitě vás zaujme, že je zde možné najít a také spatřit přes 300 variant orchidejí, více jak 200 ibišků, ale také zde najdete stromy s tropickým ovocem, tvořící souvislé a neprostupné porosty zdejší tropické a subtropické džungle, pokrývající velkou část ostrova, především jeho vnitrozemí a pohoří. Na jihu ostrova u hranic s Haiti se pak nachází jeden z mála suchých lesů naší planety prakticky ještě nedotčený člověkem. Spatříte tam obrovské kaktusy, ale i typický porost pro pouštní oblasti. Na vašich cestách do vnitrozemí pak uvidíte nejen plantáže cukrové třtiny, ale i desítky druhů palem, kakao, kávu, citrusy, banánovníky atd. Sami budete moci poznat rozmanitost a bohatost tropických států...

Jaká zvířata uvidíme?

Pokud jste milovníky přírody, tak Dominikánská republika je pro vás opravdovým rájem. Mezi živočichy, kteří zde žijí a které můžete i na vlastní oči spatřit, patří několik desítek druhů ptáků (258), plazů (29), obojživelníků (60) i savců (33). Neobvykle nízký počet savců je zapříčiněn relativně malou rozlohou ostrova a tím, že k jeho oddělení od pevniny došlo zhruba před 75 milióny let. To neumožnilo vývoj velký savců, naopak způsobilo vyhynutí těch, kteří tady žili a proto nezbyvá než konstatovat, že žádné velké savce jako tygry, slony nebo zebry tady nevidíte. I tak si však můžete přijít na své. Jak to?

Stačí například zmínit „zimní“ páření velryb - keporaků, ke kterému dochází u dominikánských břehů každým rokem mezi polovinou ledna a polovinou března. Tato podívaná je neopakovatelná a jen málokdo, kdo sem v tuto dobu přilétá si ji nechá ujít. Počet velryb, které se sem připlouvají rozmnožovat je odhadován až na tři tisíce. Při výletech je možné velryby vážící kolem 40 tun a měřící přes 20 metrů pozorovat na vzdálenost několika desítek metrů. Další podívanou, kterou byste si neměli nechat ujít, je návštěva národního parku u jezera „Enriquillo“, kde se nachází největší rezervace volně žijících amerických krokodýlů na světě a vy se můžete na malé loďce plavit přímo mezi nimi. Okolí jezera je také místem, kde najdeme většinu z druhů ptactva, které se na ostrově vyskytuje. Z bezprostřední blízkosti uvidíte hejna plameňáků, ibisů, volavek a desítek dalších.

Pokud vystoupíte na břeh, pak jistě potkáte nějakého z volně žijících obřích leguánů (až 1,20 m). Stejným rájem zejména pro obdivovatele ptactva je národní park „Los Haitises“, kde je pokaždé možné vidět desítky pelikánů, fregatek, kormoránů i racků. Při návštěvě jižního pobřeží můžete v průzračných vodách Karibiku zahlédnout nejen delfíny, ale i velké mořské želvy popřípadě tzv. mořskou sirému, zvanou zde „manatí“, která se vyskytuje již jen na málo místech naší planety. Ve vnitrozemí pak zahlédnete především neprůchodnou džungli skrývající ve svém nitru nejen spoustu ptactva, ale i různého hmyzu, který však naštěstí není obtížný či nebezpečný.

Pokud zůstanete po dobu vašeho pobytu jen v hotelu nebo jeho blízkosti, budete i tak obdařeni přítomností různých zvířátek. Určitě zahlédnete všudypřítomné ještěrky nebo barvy měnící iguany. A když budete hodně pozorní u květu věčně kvetoucích ibišků, zahlédnete kolibříky...

Jsou tam památky?

Přes všechny vpády pirátů, zemětřesení i časté hurikány se jich do dneška velké množství zachovalo. Historické centrum Santo Dominga dokonce UNESCO zařadila mezi památky světového významu. Takzvaná „Zóna Colonial“, nebo-li staré město je nejdochovanější částí. K objevení ostrova dochází 5. prosince 1492 při první výpravě admirála Kryštofa Kolumba během jeho cesty do domnělé Indie. Vlastní město Santo Domingo je pak založeno jeho bratrem Bartolomějem 5. srpna 1496 na východním břehu řeky, dělicí nynější hlavní město na dvě části. Tím se stává historicky prvním městem založeným na Americkém kontinentu a tomu odpovídal i odpovídá jeho význam.

První katedrála v Americe

K objevování a dobývání „Nového světa“ dochází právě odtud a všichni slavní dobyvatelé jako například Hernán Cortés či Juan Leon de Ponce, zde žili a odtud vyjžděli na své výpravy. V roce 1502 je město těžce poničeno hurikánem, a tak je guvernérem Nicolásem de Ovando přemístěno na břeh západní, kde je postupně vybudována tzv. koloniální část. Proto při procházce uličkami navozujícími atmosféru dobývání a pirátských nájezdů můžete obdivovat i navštívit řadu monumentů a památek z této doby...

Určitě vás zaujme dům, jež nechal postavit syn Kryštofa, Diego Kolumbus, a který po několik desetiletí sloužil za vládní budovu. Najdete v něm dobový nábytek a mimo jiné i lužko, na kterém údajně zemřel zakladatel Santo Dominga – Bartoloměj. Z domu se pak můžete vydat nejstarší ulicí

v Americe, která se jmenuje „Calle de las Damas“, to proto, že tudy chodily dvorní dámy včetně manželky Diega – Marie de Toledo, na procházky. Cestou uvidíte stavbu „Casas Reales“, která sloužila jako soudní dvůr a dnes je přeměněna v muzeum. Hned za ním najdete bývalý jezuitský kostel, v němž je nyní národní panteon s hrobkami významných osobností dominikánské historie. Na konci ulice, ještě před tím než zahnete ke katedrále, uvidíte pevnost „La Ozama“, která donedávna bývala vězením a ještě před tím mučírnou. Dnes z jejího vršku můžete obdivovat krásný výhled na historické centrum i moderní část hlavního města a uvidíte, jak blízoučko to máte k první katedrále Ameriky, která leží na náměstí Kryštofa Kolumba. V blízkosti „Ulice dam“ lze také nalézt jedny z nejstarších domů, obývané šlechtou jako „Casa del Tostado“ nebo „Casa del Cordón“ či stavbu opředenou mýty, v níž žil tajemný muž s maskou. O něco dále pak spatříte ruiny prvního kláštera – „Monasterio de San Francisco“ a první nemocnice „San Nicolás de Bari“. V jiných uličkách pak narazíte na kaple, baziliky či kostely, v převážné většině postavené v 16. a 17. století. Když budete již v hlavním městě zastavte se také u památníku Kryštofa Kolumba, kde leží urna s jeho ostatky. V té samé stavbě najdete pavilóny různých států a v noci nad ní spatříte obrovský světelný kříž, tvořený stovkami laserových žárovek, tedy pokud zrovna místní vláda na tom bude dobře a podařilo se jí zaplatit všechny dlužné faktury za spotřebovanou elektrickou energii. Jestli se pak vydáte do centra ostrova, do města La Vega na blízkém vršku objevíte baziliku, která tam stojí od dob, co se na této hoře odehrála jedna z největších bitev mezi kolonizátory a indiánskými domorodci. V čele vojsk proti sobě stanuli admirál Kryštof Kolumbus s 420 vojáky a odbojný náčelník Caonabo, jemuž se jako prvnímu podařilo sjednotit proti Španělům všechny kmeny tohoto ostrova ve společné vojsko. Přestože měl k dispozici přes 35 000 spolubojovníků, tuto bitvu prohrál a sám skončil na šibenici v Santo Domingu. Dále na severu ostrova si budete moci prohlédnout zbytky úplně prvního osídlení založeného Kryštofem, při jeho druhé výpravě a pojmenované „La Isabela“. Po celém území ostrova pak najdete roztroušené památky a monumenty připomínající dobu kolonizace, ale pokud budete chtít vše shlédnout, vaše výprava začne nápadně připomínat ty, které pořádal Kryštof a jeho následovníci...

z webu vybral R. S.

- Páter Halík byl ve Vatikánu připravovat program papežovy návštěvy u nás. Papež ho pošimral ve vousích a zeptal se: „Nedáte si to oholit?“ „Teď už nemohu, už mám ty vousy požehnané od papeže!“

Výlet na Bukovou horu

V sobotu 21. května 2005 se uskutečnil výlet na Bukovku. Již ranní sluneční paprsky naznačovaly, že to bude pěkný den. Sešli jsme se na vlakovém nádraží ve velmi slušném počtu šestnácti lidí. Do Těchlovic jsme se ještě nechali odvézt vlakem, a pak už pěkně vzhůru po svých. Asi po hodinovém výstupu se před námi objevila vysílací věž. To jsme už věděli, že budeme za malý okamžik na místě. Po krátkém odpočinku a příjemném občerstvení v Děčínské chatě jsme vyšli na vyhlídku, kde se před našimi zraky rozprostřel nádherný výhled na okolní kopce, města a vesničky. Pak následovala exkurze. Pan Sticha nám velmi podrobně popsal historii i současnost vysílače Buková hora, měli jsme také možnost vidět různá zařízení zde používaná. Nakonec jsme se mohli rozhlédnout z té obrovské výšky.

Po exkurzi jsme se již odebrali do Verneřic, kde nám zbýval čas přesně na jednu zmrzlinu. A již tu byl autobus, kterým jsme se sice trochu unaveni, ale obohaceni o nové příjemné zážitky vraceli do Děčína. Dík nás Všem patří panu Stichovi, který tento výlet zorganizoval.

Jaroslava Škodová a spol.

- „Pořád jsi chtěla něco nového, Mary, tak tady máš.“ Povídá Divoký Jack. „Ty jsi zlato, co to je?“ „Dvě kila nových brambor k obědu.“
- Potkají se dva kamarádi. Jeden je zcela nově značkově oblečený. „Kde na to bereš?“ „Ale, otevřel jsem si obchod.“ „A čím?“ „Paklíčem.“

Ministrantský den Teplice 2005

Pět našich ministrantů, Jakub a Vojtěch Bumbovi, Karel Koutný, Tomáš a Martin Škodovi a také dvě děvčata, Eliška Škodová a Anežka Koutná se zúčastnila 4. června 2005 Ministrantského dnu v Teplících. Setkání začalo slavnou mší svatou, kterou celebroidal Otec biskup P. Posád. Mše byla o to slavnější, když deseti mladým lidem z teplické farnosti byla udělena svátost

biřmování. Otec biskup popřál biřmovancům, aby hojně využívali darů Ducha svatého a poslal je do světa jako hořící svíce pro své vrstevníky a ministrantům poděkoval za jejich trpělivou a obětavou službu u oltáře. Po krásné mši svaté následovalo velké fotografování.

Ještě se všichni posílili obědem a už se mohlo začít soutěžit. Přestože v odpoledních hodinách nám počasí příliš nepřálo a strhl se veliký liják, nikdo ze soutěžících se nevzdal! Při vědomostních otázkách prokázali všichni dobré znalosti, což ocenil i pan biskup, který se na faře zdržoval po celou dobu a byl ministrantům i organizátorům oporou. Naši ministranti získali jedno první, dvě třetí a jedno čtvrté místo. Za skvělou reprezentaci jim děkujeme.

J. Š.

Setkání aktivních laiků v Hejnicích

Byla jsem požádána, abych několika slovy vystihla atmosféru setkání pastoračních asistentů, katechetů a laiků aktivních ve farnostech. Toto setkání probíhalo ve dnech 10. – 12. června 2005 v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích.

Po příjezdu nás neformálně přivítal P. M. Šimáček slovy, že idea tohoto setkání je takováto: něco pro vzdělání, něco pro duchovní formaci a něco z duchovní kultury.

Bylo splněno opravdu všechno nad naše očekávání – a myslím, že ještě něco navíc. To něco navíc bylo opravdu přátelské setkání lidí, kteří se už dříve poznali při různých akcích, anebo zde byla navázána nová přátelství

Sčítu - Podmokly

s lidmi, kteří přijeli poprvé. Byli zde účastníci z Mostecka, Chomutova, Jirkova, Teplic, Krupky, Liberce, Jablonce nad Nisou, Mladé Boleslavi, Benešova, Ústí nad Labem, České Lípy a dokonce až ze Svitav. Myslím, že svědectví eucharistie jako světlo a síla pro každodenní život ve světě bylo naplněno nejenom slovy, ale duše každého z nás byla naplněna tím, že Bůh je dobrý, protože skutečná síla je vždycky dobrá a že Pán Bůh dává sílu, i když něco těžkého přijde. Bůh je Otec, který nás miluje, když bere, i když uděluje.

V Bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích jsme se také v sobotu 11. zúčastnili koncertu duchovní hudby. Účinkovali tito umělci: H. Janiczková – zpěv, V. Urban – varhany. Program byl následující: Byla uvedena díla J. S. Bacha, B. M. Černožského, L. Cherubiniho, J. D. Zelenky, W. A. Mozarta, F. Schuberta, A. Dvořáka, Ch. Gounoda.

V neděli po mši svaté, která jinak byla pochopitelně každý den, jsme promítali část filmu Vzpomínka na Jana Pavla II., zpívali jsme při kytáře z Hosany a hodnotili celý průběh setkání. Rozešli jsme se s tím, že ovzduší tohoto setkání bylo tak nádherné, že bychom se příště chtěli určitě zase sejít v Hejnicích, kde všichni cítíme, že toto místo je našimi předky promodlené (Genius loci).

Pán Bůh zaplat' za toto nádherné setkání!

Eva Kuncová

Piknik na faře

V neděli 19. června 2005 odpoledne byla naše farní zahrada i s obyvateli přilehlých domů svědky nebývalé události, která nejspíš neměla svého předchůdce. Farní rada se rozhodla pro probuzení farníků uspořádat „grilování“. Akce byla, řek bych, dost úspěšná. Počasí na jedničku, gril běžel na

Škoda - Podmokly

plné obrátky zásluhou pana Škody, zábava vydržela do večerních hodin, účastnily se všechny věkové kategorie od 4 letých dětí až po opravdové pamětníky. Hovořilo se po skupinkách, témata různá, děti vystřídaly různé hry, mládež si zpívala a oddávala se slunci, otec František seznamoval zájemce jak co zažil na druhé polokouli - dlouhá chvíle nikomu nebyla. Prostě pohoda.

Pokud se akce někdy zopakuje, půjdu opět... A co vy, kterým to nevyšlo? Odoláte vůni opékaných klobásek, masíčka, stehýnek? Mně se sbíhají sliny již nyní při psaní, jen si vzpomenu.

R. S.

• Drahý Pane, dneska jsem prozatím dělal všechno dobře. Nepomlouval jsem, nenechal jsem se naštvat, nebyl jsem chamtivý, nabručený, protivný, sobecký, dokonce ani požívačný. Jsem Ti za to všechno velmi vděčný, Bože. Ale za chvíli budu muset vstát z postele a od té chvíle budu potřebovat pořádnou pomoc! Amen.

Pastýřský list k 350. výročí založení litoměřické diecéze

Milovaní bratři a sestry, milí diecézáni, opět se na Vás obracím, celkem v krátké době, pastýřským listem.

Jistě chápete, že tak mimořádná událost, jako je 350 let od založení naší litoměřické diecéze, je dostatečně vážný důvod, abych Vás všechny společně oslovil a pozdravil.

Jak víte, je celý letošní rok, který je pro světovou Církev rokem Eucharistie, pro naši diecézi rokem opravdu jubilejním. Máme mnoho a mnoho důvodů k oslavě, k radosti a velikému díkučinění za tak převeliké milosti a dary nám i naším předkům v míře tak hojně udělené. Je to jeden z našich úkolů, abychom u příležitosti našeho výročí pohlédli hlubokým a fundovaným pohledem do naší třístapadesátileté historie a objevili mnoho důleži-

tých podnětů pro současnost a budoucnost, pro naše děkování, i pro naši další, nelehkou práci na poli naší diecéze.

Dobrou pomůckou pro poznání oněch 350 let by mohla být - mimo jiné - i právě chystaná publikace Dr. Jaroslava Macka - *Dějiny litoměřického biskupství*, která vyjde během měsíce června v Karmelitánském nakladatelství.

Mnohým se možná zdá, že není tak moc, za co děkovat. Věřících je na mnoha místech méně než na prstech jedné ruky, k tomu připočteme chátrající kostely a další nemalé těžkosti, o kterých ví každý, kdo jenom trochu žije s diecézí.

Přesto jsou zde signály, které nesmíme přehlédnout! Jsou zde lidé zapálení pro Boží věc. Je z čeho se radovat: z vybojované víry, která vydržela nápor nepřátel. A ukázala se jako nosná hodnota. Za všechny jemu podobné bych zde mohl vzpomenout alespoň jednoho, Štěpána kardinála Trochtu, mého vzácného předchůdce. Přes všechny snahy Božích nepřátel jsme zde, není nám lhostejná starost o duchovní a mravní povznesení nejen naší diecéze, ale celého národa. Co by nám pomohla sebe skvělejší minulost, kdybychom nežili v přítomnosti pro růst Božího království v nás a kolem nás?

Věřím, že každý na svém místě stále myslíte na tento tak potřebný úkol: pracovat pro hlásání evangelia, být solí a světlem, být kvasem nového Božího lidu.

V této souvislosti bych se ještě jednou rád vrátil k našim vikariátním poutím do katedrály, které jsme konali letos během velikonoční doby.

Během tří velikonočních sobot se v katedrále vystřídalo všech deset vikariátů. Každá pouť byla trochu jiná, ale jedno měly všechny společné: velikou radost ze společenství Božího lidu, mnozí psali a vyprávěli o tom, jak se nově nadechli Božího ducha, jak se mnozí poprvé, nebo nově setkali s živým Kristem. Jedna účastnice psala „jak při modlitbě Otče náš, měla pocit, že se celá katedrála chvěje v základech. A tu poznala, že se chvěla jenom ona, zasažena silou Boží přítomnosti...“ Tyto pouti jsou důkazem, že naše diecéze má v sobě jiskru života, že je na čem stavět, že není místo pro beznaděj a pesimismus.

Tento pastýřský list by musel být hodně dlouhý, kdybych chtěl alespoň některé vaše dojmy a zážitky připomenout. Myslím, že jedno mají všechna tato svědectví společné: rozhořela se víra mnohých, posílila naděje a roznítila láska. A to jsou dobré plody tohoto našeho poutního snažení.

Mohu Vás už teď ujistit, že budeme příští rok v poutích pokračovat, jak si mnozí snažně přáli ve svých dopisech, třeba tím způsobem, že bych já přijel k Vám do vikariátů. To všechno ještě dobře promyslíme společně s otcí vikáři.

Tento můj pastýřský list má ještě jeden důležitý cíl:

Chci Váš všechny otcovsky pozvat na hlavní oslavy 350 let naší diecéze, které se budou konat v sobotu 2. července 2005 v Litoměřicích na Dómském náměstí.

Těšíme se všichni na to, že hlavním celebrantem mše svaté v 10:30 na Dómském náměstí pod širým nebem bude český primas, Miloslav kardinál Vlk, arcibiskup pražský. S ním budou koncelebrovat biskupové a kněží z Čech a Moravy, mnozí zahraniční hosté. Věřím, že připutuje mnoho věřících z jiných diecézí celé republiky i ze zahraničí. Kéž je celý tento den, který pak bude pokračovat po mši svaté občerstvením a kulturním programem, odbornými přednáškami a večer koncertem v katedrále, dnem velikého díkůvzdání a dnem proseb o nové milosti. Tento slavnostní den, ale také mnohé další, jsou obdařeny zvláštními odpustky, které jsme z Říma dostali u příležitosti tohoto jubilea.

Věřím, že v tento den nebude nikdo, kdo je zdrav a schopen, aby nepřijel na tuto velkou diecézní slavnost. Prosím Vás, zúčastněte se nejenom Vy sami, ale pozvěte také mnohé další ve Vaší blízkosti i ve Vašem okolí. Prosím také nemocné, trpící a všechny strádající, aby obětovali svá utrpení za duchovní zdar a užitek této slavnosti.

S přáním hojných milostí do dalších let života naší drahé diecéze, na přímělu sv. Felixe a sv. Viktorína a sv. Zdislavy Vám všem posílám své požehnání. Váš biskup + Pavel.

V roce Eucharistie a 350 let diecéze v den památky sv. Norberta 6. června 2005

Odpustky k jubileu diecéze

Apoštolská Penitenciarie, zastoupená vrchním penitenciářem Jakubem Františkem kardinálem Staffordem, z pověření Nejvyššího velekněze, uděluje plnomocné odpustky ode dne slavnostního zahájení litoměřického jubilea až do dne jeho skončení, po splnění obvyklých podmínek: (svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého Otce) a vnitřním odporem k jakémukoliv hříchu.

Věřící je mohou získat:

a) kdykoliv vykonají zbožnou pout' do katedrály, v níž se konají společné slavnostní bohoslužby,

b) kdykoliv jednotlivě nebo shromážděni ve společenství (např. členové třetích řádů, studenti škol, věnující se stejnému umění či povolání, sodálové zbožných společenství) navštíví katedrálu a tam zbožně a pozorně budou vhodnou dobu rozjímat a na závěr se pak pomodlí nebo zazpívají modlitbu

Páně, Věřím v Boha a zároveň se v modlitbě obrátí k Nejblahoslavenější Panně Marii a svatě Zdislavě z Lemberka,

c) kdykoliv a na kterémkoliv posvátném místě litoměřické diecéze se zbožně zúčastní slavnostní jubilejní bohoslužby, které bude předsedat nejdůstojnější apoštolský administrátor nebo prelát jím delegovaný,

d) ve dnech, v nichž se v jednotlivých farních kostelích budou konat zvláštní jubilejní slavnosti, pro ty, kteří tam přijali svátost křtu nebo biřmování nebo svátost manželství,

e) lidé staří, nemocní, všichni, kteří z oprávněné příčiny nemohou vyjít z domu, mohou získat plnomocné odpustky, jestliže se v duchu spojí s těmi, kteří konají pouť nebo návštěvu, s odřeknutím se každého hříchu, jak už bylo řečeno výše a s úmyslem vykonat v nejbližší možné době tři obvyklé podmínky

a. před zbožným obrazem zbožně se pomodlit modlitbu Páně, Věřím v Boha a nějakou modlitbu ke cti Panny Marie a sv. Zdislavy z Lemberka,

b. nebo aspoň, jestliže to nejsou schopni vykonat, obětují nemoci a vlastní obtíže pokorně a s důvěrou Bohu skrze Marii.

Částečné odpustky mohou věřící získat kdykoliv aspoň s lítostí v srdci vykonají skutky milosrdenství, nebo pokání či evangelizace doporučené nejdůstojnějším apoštolským administrátorem a přidají k tomu, aspoň v myšlenkách, nějaké vzývání ke cti sv. Zdislavy z Lemberka.

Ustanovení administrátora diecéze:

Nejdůstojnější administrátor diecéze Mons. Dominik Duka OP, deleguje, ve smyslu indultu uděleného Apoštolskou Penitenciarií číslo protokolu 103/05/1, bod c), tyto preláty a kanovníky k předsednictví slavnostních jubilejních bohoslužeb s možností získat plnomocné odpustky:

- ◆ Mons. Pavla Posáda, biskupa litoměřického,
- ◆ Mons. Josefa Koukla, emeritního biskupa litoměřického,
- ◆ Mons. Karla Havelku, generálního vikáře,
- ◆ kanovníka Františka Opletala, arciděkana libereckého,
- ◆ kanovníka Alexeje Baláže, děkana varnsdorfského.

Zároveň stanoví termín ukončení jubilea na 31. prosince roku 2005. Jubilejní oslavy necht' proběhnou ve všech významnějších farnostech diecéze slavnostní formou. Tam, kde to není proveditelné, ať se ještě nadto usku-teční jedna společná slavnost v rámci vikariátu.

Okénko do knihovny

autor: Zenon Ziólkowski
název: Hřích nejen Davidův
z obsahu:

Polský spisovatel je českým čtenářům již znám jako autor knih „Nejtěžší stránky Bible“ a „O andělech se Zenonem Ziólkowským“. Nyní se polský spisovatel představuje jako beletrista. Strhujícím příběhem biblického Davida provází autor čtenáře chápavě a zasvěceně; dává mu nahlédnout nejen do starozákonních reálií, ale i do mysli muže, který dokázal skládat písně velebící Pána stejně přirozeně jako velet svým bojovníkům. Těmi byl ostatně obdivován už od doby, kdy jedinou dobře mířenou ranou skolil obrovitého Goliáše.

Kniha „Hřích nejen Davidův“ nastíní čtenářům jednu z nejvýraznějších postav Písma jako člověka velkorysého i úkladného, jako muže užívajícího si radosti pozemského života i schopného přinášet největší oběti.

připravila M. J.

Knihovna se přestěhovala do učebny v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Krom domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun).

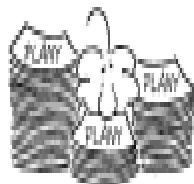

- Každý zaměstnanec je tak trochu Robinson. Jak to? Těší se, že přijde pátek...

Farní rada

Zpráva ze zasedání Farní rady není...

Farní rada se v měsíci červnu nekonala. - A nebude se konat ani v měsíci červenci, ani srpnu. Takže si na nějakou dobu všichni odpočineme. To abychom se po prázdninách znovu vrhli do řešení problémů, kterými nás zavalíte a tak podobně...

R. S.

Příští setkání farní rady se uskuteční 11. září 2005 v 18:45 (po večerní mši svaté). Do té doby opět čekají na vaše podněty a připomínky členové farní rady! Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Jiří Málek	Místopředseda
Jaroslava Škodová	Zapisovatelka
Milada Altnerová	Člen
Jindřich Macoun	Člen
Rudolf Sticha	Člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2005	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno			
	Podmokly	Jílové	Částka	Účel
Leden	16 373 Kč	3 678 Kč	11 000 Kč	Na záplavy v Asii
Únor	6 183 Kč	1 687 Kč	3 400 Kč	Svatopetrský haléř
Březen	5 276 Kč	1 907 Kč	0 Kč	
Duben	7 417 Kč	1 583 Kč	2 820 Kč	Na obrázek P. Marie na Jalůvčí
			2 600 Kč	Na bohoslovce
Květen	8 358 Kč	1 802 Kč	2 330 Kč	Na opravy kostelů
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	43 607 Kč	10 657 Kč	22 150 Kč	

R. S.

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2005	3. července	7. srpna	4. září
2. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		6. listopadu	4. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:00	Dolní Žleb	14:18	16:00	17:23
Čertova Voda	13:18	14:10	Čertova Voda	14:23	16:05	17:28
Dolní Žleb	13:23	14:15	Děčín hlavní nádr.	14:33	16:15	17:38

Credo

... SVATOU CÍRKEV OBECNOU ...

(22. pokračování)

Když položíme výše uvedená kritéria, kdo jsou křesťané, objeví se tu celá řada křesťanských církví a malá řada „církviček“, které se za křesťanské považují, ale vlastně jimi nejsou. Jsou to zejména mormoni a Církev sjednocení (tzv. Moonova sekta). Mormoni sice Bibli uznávají, ale mají ještě knihu Mormon, jako další a vlastní zjevení. Církev sjednocení se Písmem „ohání“, ale rozumí mu velmi svérázně a bez proroka Moona „nedá ani ránu“. Pak jsou tu společnosti, které se samy za křesťany neoznačují, ale tvrdí o sobě, že vycházejí z Bible. To jsou Svědkové Jehovovi (zde chybí naprosto víra v Trojici a v Krista jako Spasitele). Tyto všechny tedy za křesťany nemůžeme považovat.

Nyní se podívejme blíže na církve, které označujeme jako křesťanské. Uvnitř tohoto vymezení máme mimo katolickou církev ještě několik proudů, přinejmenším dva hlavní: reformační a pravoslavný.

Mezi katolickou a pravoslavnou církví nejsou prakticky zásadní teologické rozdíly, jsou zde rozdíly zejména v liturgii a v životním stylu. Pravoslaví je vlastně křesťanství inkulturované do byzantského světa a problém je v tom, jak zařídit, aby pravoslavná a naše církve žily v bratrství a zůstaly přítom samy sebou. Pravoslavní také neuznávají papeže.

Reformační proud je třeba ještě rozdělit alespoň na další tři proudy: anglikánský (nevychází ani z Kalvína, ani z Luthera), lutheránský a reformovaný proud. Pak je ještě další skupina církví a společností, které vznikly v posledních dvou stoletích - evangelikální směry, směry letniční, směry fundamentalistické a dále rozsáhlá „tříšť“ lidí, kteří staví na Bibli a zároveň věří v Krista, uznávají nutnost spásy (to je odlišuje např. od Jehovistů). U nás do této skupiny církví vzniklých v posledních dvou stoletích patří Církev československá husitská (vznikla roku 1920).

Nám se samozřejmě toto rozdělení křesťanství může nelíbit, ale křesťany násilím spojit nemůžeme. Kdybychom to udělali, tak přinejmenším vznikne jedno nové schizma. Křesťané by se rozdělili na ty, kdo toto „sjednocení“ uznají a na ty, kdo ho neuznají. Je to samozřejmě fiktivní věc, ale uvědomme si, že v takovém případě by skutečně byla skupina křesťanů, kteří by byli ochotni se shodnout na oněch základních věcech, o kterých

jsme mluvili výše, a druhá skupina, která by se odtrhla s tím, že důležitá je ještě spousta dalších věcí a že jedině „to jejich“ je to pravé. Člověk totiž nemůže jen tak zrušit základ ze kterého vyrostl, jako nemůže zrušit vliv své rodiny. Rodina nás určitým způsobem určuje. Člověk se může dát vlastní cestou, ale východisko jeho života je jednou dané. Člověka, který se narodí v anglikánské či protestantské rodině, nemůžeme vinit z toho, že mezi církvě vnesl rozkol, on už se do něj narodil (viz závěry a dokumenty II. vatikánského koncilu.)

Z roztržštěnosti církví nás může jímat až závrať a hrůza. Když se ale podíváme na tyto lidi detailněji a uvědomíme si, že se modlí a že je Bůh slyší a vyslyší, může nás jímat podruhé závrať - kladná - z Boží velikosti, milosti a velkorysosti. Když si uvědomíme co je psáno v 1 K 12, 3: „... jenom pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: „Ježíš je Pán.““ a uvážíme, že v různých církvích jsou lidé, kteří za svou víru položili život a byli skutečnými Kristovými svědky, nemůžeme popřít asistenci Ducha svatého u jejich víry (nemluvě o darech Ducha, to by byla další kapitola). Přestože církev se od sebe liší, působí v nich Duch svatý. To mnoho katolíků nemůže pochopit. Řada katolíků nemůže pochopit, že by dary Ducha svatého mohly být i jinde než v katolické církvi (to platí samozřejmě i naopak o nekatolických). Je třeba skutečně opravit naše představy podle skutečnosti a ne se snažit o opak.

Křesťany nelze rozdělit tak, že my katolíci jsme ti hodní a druzí jsou zlí. Je to mnohem složitější a těžší. Máme problém s rozlišením toho, co je autentické a co není, a navíc bolest z toho, že nejsme jednotní. Naše církve nás proto vybízí ke sblížení, ke společným modlitbám, ale přesto trvá na rozdílnostech. Tento realistický postoj je důležitý.

A tato skutečně rozsáhlá kapitola se chýlí ke konci, neboť nám zbývá její poslední část a tou je: . . . společenství svatých. (viz další heslo...)

Credo podle P. A. Opatrného (pokračování přístě)

Svědectví

Eucharistie jako světlo a síla pro každodenní život ve světě, přednesené na setkání v Hejnicích

Na první svaté přijímání jsem se ve svých devíti letech velmi těšila: „Musí to být něco krásného a určitě je to taky dobré!“ Měla jsem ráda náboženství, milovala jsem tajemství a byla jsem velice mlsná a nadcházející událost slibovala zážitek ve všech těchto směrech. Krásně mě nastavili, všichni se tvářili slavnostně, kostel byl ještě krásnější než jindy, všechno mě dojívalo. Ale chuť hostie jsem byla zklamaná, nemělo to ani chuť chle-

ba, v první chvíli mi to přišlo jako nějaký další podvod na nás dětech, ale to by přece náš pan farář neudělal. Po chvílce jsem se spokojila s tím, že tajemný význam této chvíle je důležitější než dobrá chuť na jazyku. I když jsem byla poučena, že přijímám Tělo Páně, přece jen jsem si Pána Ježíše spojovala spíš s tím, co mi o něm vyprávěli nebo četli, než s tím, co mi bylo podáno. Z tohoto dne nemám žádnou památku, ani si nepamatuji jeho datum.

Uplynula léta. Musela jsem si projít svým odklonem od žité víry k takzvanému „normálnímu“ životu bez Boha, v něhož jsem sice nějak věřila, ale jehož příkázáními jsem se nechtěla moc řídit. Jenom jedno mi zůstalo: víra, že Bůh je dobrý, protože skutečná síla je vždycky laskavá. Dojíkala mě taky Panna Maria, ta zvláštní dívka. A taky krása chrámů a jejich uměleckých děl. Občas mě to k nim táhlo. Pak přišel návrat. Zpočátku pozvolný, pak najednou dramatický a jednoho dne stála zatoulaná ovce před knězem a mohla znovu přijmout svátostného Krista. Toto svaté přijímání si pamatuji i s mnoha detaily onoho dne jako veliký svátek a jeho výročí pro sebe vždycky tiše oslavuji. Bylo to 8. května 1996. Ani jsem moc nevnímala, že je to mariánský svátek, celé moje myšlení bylo obráceno k tomu, že mi bylo všechno odpuštěno, že mohu jít ke svatému přijímání a že jsem zase opravdovou členkou církve. A byla jsem rozhodnuta, že tuto výsadu už si vzít nedám. Toto přijetí Nejsvětější svátosti se v dalších několika dnech ukázalo být branou k řetězu milostí, které mě nesly dál a dál, či spíše blíž a blíž k branám kontemplativního kláštera. Postupně jsem začala mít pocit, jakoby mě řídila nějaká neviditelná ruka. Jakmile jsem si s něčím nevěděla rady – ať už se to týkalo víry nebo každodenních povinností – vzápětí mi přišla odněkud odpověď: z novin, z rádia, při homilii, z hovoru přátel; sotva jsem se dostala do nějaké nesnáze nebo rozhodování, už mi přicházela pomoc nebo mi bylo téměř bez mého úsilí nabídnuto východisko. Byla jsem na nějaké cestě, ale netušila jsem ještě, kam vede. Trochu mě to těšilo, trochu uvádělo do zmatku. Na poděkování za jednu z velkých přijatých milostí jsem začala chodit denně na mši svatou. Nejčastěji k premonstrátům do strahovského kláštera. Každodenní přijímání bylo z mé strany potvrzením větrnosti Bohu a církvi, ale neprožívala jsem je ještě jako společenství s Pánem. Posun na této cestě nastal jednoho pošmorného prosincového dne. Myslím, že padal sníh s deštěm, čekala jsem na tramvaj a kolem mě se sunula řada aut. Mezi nimi jedno obyčejné autíčko, snad stará škodovka, s vysunutou anténou, na jejímž vrcholku zářil červenooranžový balónek. A mně to najednou připomnělo velmi zvláštní zážitek z nedávné doby – podivné vycházející slunce. Vzpomínka na toto slunce mě nutila sledovat, kam míří ten balónek. Ztratil se mi poblíž malostranského kostela svatého Josefa. Nevím, jestli jsem vůbec kdy byla uvnitř. Napadlo mě vzít za kliku.

Bylo otevřeno. V kostele bylo šero, jen na hlavním oltáři zářila nasvícená monstrance s Nejsvětější svátostí. Nikdy a nikde tak nezářila jako tehdy ve ztemnělém domě svatého Josefa. Nevím, jak dlouho jsem tam byla. Ta chvíle ale byla zlomová: naučila jsem se cítit ve chrámu živou přítomnost skrytého Boha. Dověděla jsem se, že je zde stálý výstav Nejsvětější svátosti a od té chvíle jsem sem občas zašla, zvláště ve chvílích nějakého rozhodování. Mše svaté byly nejkrásnější na Strahově, ale adorace byla nejkrásnější zde. Objevovali se tam skoro stále stejní lidé, turista tam naštěstí málokdy zavítal. Vděčím těm chvílím za mnoho, kéž nikdy nepřestane Pán přitahovat své věrné do tohoto kostela. Velice bych si přála, aby kostely byly zase otevřené aspoň po dvě až tři hodiny denně. Jak má člověk objevit Boha, když to, co o něm mluví, je dáno pod zámek? A jak má vytrvat v lásce k němu, když ji nemůže živit setkáváním? Láska roste i krátkými pohledy. Podle mé zkušenosti si Pán cení těchto malých pozorností z naší strany. Prosím všechny, kdo ho hledají, aby na tuto cestu nezapomínali.

Na závěr ještě jednu vzpomínku z menšího moravského města. V době, když už jsem toužila po klášterním životě a cítila se být vyznamenávána Božími milostmi, jsem tam při jedné mši svaté seděla vedle nějaké staré, už bělovlasé ženy. Neznaly jsme se a vlastně jsem si ji ani neuvědomovala. Až při pozdravení pokoje. Zvedla ke mně tvář s tak nádherným zářivým pohledem, že jsem až užasla. Čisté zářící oči, nepatrný úsměv. Pohled, který nebyl ani naivní, ani se nesnažil zalíbit: plný klidné vnitřní radosti. Čím asi žila? Co jí asi Pán dal poznat? Vedl ji cestou milostí nebo jí dal milost žít vždycky podle jeho vůle? Časem jsem si všimla její přítomnosti na církevní slavnosti v jiném městě. Nenápadná, myslím, že jsem ji s nikým nevidala. Dodnes je pro mě symbolem svatých všedního dne, i když o ní vlastně nic nevím. Jen to, že chodí do kostela a že její oči září radostí. Kéž náš milovaný Ježíš Kristus skrze společenství s ním nám dá také tak čisté oči a rozsvítí nás pokojnou radostí.

sestra premonstrátka z Doksan

Víkend pro otce s dospívajícím synem

V nedávné době proběhl blízko Litoměřic víkend pro otce s dospívajícím synem. Protože se ověřilo, že tato akce je zvládnutelná a nanejvýš dobrá, bude se na podzim opakovat pro další zájemce. Následuje pozvání a pokud se vás to týká, neváhejte a přihlaste se! Co prožijete je jen těžko popsat slovy...

Diecézní Centrum pro rodinu biskupství litoměřického a Centrum pro rodinu občanské sdružení pořádají Víkend pro otce s dospívajícím synem, aneb: „Mnoho mužů má děti, ale málo dětí má otce!“

Chcete prožít se svými otci víkend plný tajemství a společného chlapeckého dobrodružství? Vyzkoušet si, jak se lze pohybovat v korunách stromů netradičním způsobem? Poznat jeden druhého jak se vzájemně neznáte? Chcete vyjít na cestu, kterou kráčí muži?

Pak se společně přihlaste na tento víkend a můžete si vyzkoušet bubnování, střílení s lukou, rozdělat oheň bez pomoci civilizačních vymožeností a i jiné staré chlapecké dovednosti, které patří po tisíciletí k mužskému rodu.

Jedinou podmínkou účasti je společná, dobrovolná účast otce a jednoho dospívajícího syna na celém programu víkendu (víkend není vhodný pro osoby závislé na alkoholu, drogách ani pro duševně nemocné).

Věk syna: 15 - 18 let v den konání (výjimky je nutné předjednat s pořadatelem)

Kdy: 30. 9. - 2. 10. 2005

Kde: Skautská základna *Mentaurov*, č. p. 225 (u Litoměřic směr *Pokratice, Sebužín*)

Přijezd: v pátek 30. 9. mezi 18:30 – 19:00 (prosím respektujte tento čas)

Ukončení: v neděli 2. 10. 2005 cca. v 15:00

S sebou: nezapomeňte spacáky, bubny, hudební nástroje, nůž a mužskou odvalu se smyslem pro dobrodružství.

Cena: víkend pro oba 1 200 Kč (celý pobyt i se stravou)

Co je náplní víkendu otců se synem?

Bývalo tomu tak skoro vždycky, že se starší rodu scházeli s dospívajícími muži a předávali jim svoji tradici. Rady starších byly něco jako výkladní skříň kmenů a rodů. Starší pomáhali řešit problémy ve společenství, dávali rodům směr a také pomáhali vstupovat chlapcům do dospělosti. Celý víkend bude trochu netradiční. Proto je potřeba si zachovat mysl začátečníka, tedy člověka, který s napětím očekává sled událostí a není dopředu zatížen předsudky.

Synům se podkryje nitro světa dospělých mužů. Poznají, jak nelehká je cesta k plnosti mužství, a že ani žádný otec to na této cestě nemá lehké. Pochopí, že tuto cestu brzy sami také nastoupí a stanou se tak stejnými poutníky jako jejich otcové. Dostane se jim pozornosti, důvěry i uznání rodičů se mužství. Budou moci položit základy nově vznikajícího partnerství, ne jen v dosavadním vztahu Otec – syn, ale nově také ve vztahu muž – muž.

Otcové si naopak připomenou, jak důležité je být dobrým otcem ve správný čas. Jak snadno se v tomto období stane chyba, která se špatně napравuje a jak může působit problémy až do dalších generací. Poslední výzkumy ukazují, že chyby na dětech v ranném období lze napravit právě v tomto dospívajícím věku, ale jen pokud se změníme my otcové.

Prožijeme pestrou sobotu plnou chlapeckého dobrodružství a večer vykonáme společný rituál přechodu od dětství k dospívání v muže. Každý rituál spojuje „můj“ příběh s příběhem Vesmíru a je snazší ho poznat z jeho účinku, než z jeho definice.

My lidé potřebujeme rituály k tomu, abychom si uvědomili, že se děje něco nevšedního a zvláštního. Nacházíme je jak u starých národů, tak židů i křesťanů. Rituály nás tedy provází v celých lidských dějinách, ale bohužel se v poslední době začaly z lidské společnosti vytrácet. Rituál nám pomáhá vytvořit posvátný prostor. To je něco, co nás přesahuje a vede k hlubšímu poznání života. Rozdíl mezi rituálem a obřadem je v tom, že rituál ukazuje i stinné stánky života a obřad je spíše oslavou. Pojem rituál v nás může vyvolat i strach a vnitřní odpor, ale náš prostor je a bude bezpečný. Pravý rituál dokáže utvořit jedinečné společenství, tedy propojuje naše vědomí a připravuje nás k Přechodu.

Víkend by měl tedy nejen posílit vztah otce a syna, ale měl by nám pomoci v navázání nového vztahu, který se nazývá chlapecké přátelství.

Přihlášku prosím zašlete poštou: František Růžička, Husitská 128/32, 417 41 Krupka. Pro dotazy můžete použít mobil: +420 602 282 520, či e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz Přihlaste se prosím, nejlépe do 31. 7. 2005 a po zaregistrování dostanete upřesňující pokyny!

Důležité upozornění: Jediná možná forma přihlášení je písemnou formou s vlastnoručními podpisy. Dejte prosím, nejprve přečíst tyto pokyny svým synům a poté se jich zeptejte, zda jsou ochotni s vámi jet a tím se uchráníte případným zklamáním. Po té, co se ale přihlásíte, dbejte prosím na to, že jste oba chlapi a vaše slovo platí.

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

F Rozloučení se školním rokem - Sláva, sláva, už je to opět tady! A co? Přece prázdniny. Než se ale všichni rozlétneme do dnů radosti, pojďme si trochu zasportovat, zasoutěžit a pobavit. Hřebem dne bude „opožděné kácení májky.“ A kam? Na faru, spíš kolem fary, do Bělé. Kdy? 30. června ve 14:00 zahájíme radostné rozloučení se školním rokem. Do Bělé můžete jít společně, a to od fary v Křížové ulici. Odtud odchod ve 13:00. Návrat? Individuálně – nebo opět společně.

- F 350 let diecéze** - Dne 2. 7. 2005 bude sloužena v Litoměřicích na Dómském náměstí slavnostní bohoslužba v rámci oslav jubilea diecéze. Začátek v 10:30 za účasti místních biskupů.
- F Horní Police** - Dne 3. 7. 2005 od 10 hodin bude v kostele v Horní Polici sloužit poutní mši svatou otec biskup Josef Koukl.
- F Výročí** - Dne 23. 7. 2005 bude od 10 hodin v České Kamenici sloužit otec biskup Pavel Posád mši svatou u příležitosti 400 let kostela.
- F Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmokly@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky!

Sebehoršímu křesťanskému světu bych dal přednost před nejlepším pohanským, protože v křesťanském světě je prostor pro ty, pro něž nebyl prostor v žádném pohanském světě: pro invalidy a nemocné, staré a slabé; a víc než prostor: láska pro ty, kteří se pohanskému a bezbožnému světu jevíli a jeví jako neužiteční. Věřím v Krista a věřím, že 800 milionů křesťanů na této zemi by mohlo změnit tvář této země. Doporučuji uvážlivosti a představitivosti současníků. Aby si představili svět, na kterém by nebyl Kristus.

Heinrich Böll – vybráno z časopisu Teologické texty čís. 3/2005

Pohostinnost

Sdílený život je způsob, jak být přítomen druhému, takže druhá osoba může být přítomna tobě. Je to kvalita bytí, kvalita života. Přístup otevřenosti ke sdílení vytváří ve tvém nitru prostor, do něhož mohou jiní vstupovat a ty můžeš vstupovat do nich. Dotkl ses a je možno se tě dotknout, podpíráš a dovoluješ, aby tě druzí podpírali.

Křesťanský domov je domov s otevřenými dveřmi a křesťanské společenství jakékoli podoby má dveře otevřené, jimiž lze přecházet oběma směry. Je tam život, který proniká dovnitř, i život, který vystupuje ven. Ježíšovo nejradikálnější učení bych mohl shrnout jako výzvu k „univerzálnímu společenství stolu“ (pohled, s kým Ježíš jí, koho zve ke stolu, a pak ti bude zřejmé, proč jej zabili!).

Neříkej lidem, aby přišli k vám do kostela nebo aby si přišli poslechnout kázání. Řekni jim, ať k tobě zajdou na večeři. To je skutečnější a přirozenější. Promluv si s nimi neformálně. Doufáme, že náš život sám je dobrou zvěstí. Když naši bližní uvidí naši jednotu a setkají se s „naší dobrou zvěstí“, snad potom řeknou: „Rádi bychom přišli a slavili liturgii a bohoslužbu s vámi.“

jedna z meditací R. R. - vybral R. S.

Křesťanské ctnosti a charakter

Rozhodl jsem se uvádět na pokračování některá místa v Písmu svatém, kde nalezneme odpovědi na otázky, které si občas klademe. Zkuste si to vyzkoušet.

R.S.

• Spravedlnost
Mt 5, 6; Mt 6, 33. • Ryzost
Fp 1, 9-10. | <ul style="list-style-type: none"> • Pevnost
1K 15, 58. • Věrný správce
1K 4, 2. |
|---|--|

Věroměř

Max Kašparů

(4. pokračování)

4. Kapitola

Zbožná spolužačka

Kdo z nás by neznal občasná setkání spolužáků po X nebo Y letech...

Bývá to asi všude stejné. Slavnostní oběd, kterému předchází návštěva ve škole, a po obědě tvořící se hloučky, které debatují dlouho do noci.

První skupinu tvoří spolužačky, které si navzájem ukazují fotografie ratolestí svých ratolestí a užasle se diví nad obličejí nemluvnat. Já se tomu nedokážu divit ani trochu, protože mi všechna nemluvnata připadají stejná a spolužačky si mne za to nepovažují. Takže do jejich divícího se hloučku mám vstup zakázán.

Další skupinu tvoří spolužáci, kteří si už k něčemu „pomohli“ a dávají to okázale najevo. Tam sice přístup mám, ale nechodím tam, protože jsem si ještě k ničemu velikému nepomohl – a ani si nepomůžu.

Jsem ovšem srdečně zván – a také rád chodím – do další skupiny. Tu tvoří spolužáci – hypochondři. Taková skupina se už v naší bývalé třídě také stačila vytvořit a jsem tam jako lékař vítán. Nechodím tam proto, že bych byl sám hypochondr nebo že bych si mezi spolužáky nelékaři zvyšoval sebevědomí, ale chodím tam proto, že se mi daří rozptýlit řadu obav z chorob a následuje pak prima posezení s vysvětlením, že v mé přítomnosti mohou těžcí maroděři vepřovou i alkohol.

Při posledním srazu spolužáků si ke mně přisedla Jaruška. „Poslechni,“ začala svoji řeč a zapálila si na to cigaretu, „slyšela jsem od holek, že prý jsi byl jmenován nějakým kazatelem nebo co. Ty už neděláš psychiatrii?“ „Ale ano, psychiatrii dělám pořád,“ odpověděl jsem jen krátce a čekal, kam bude Jaruška téma své řeči směřovat. „Ale s kostelem něco společného máš a s

církví taky, vid'?" „To ano, to mám.“ „No, vždyť já jsem také věřící,“ řekla a usmála se na mne. „To je dobře. A jak se lišíš od těch nevěřících?“ zeptal jsem se jí takhle přesto, že takovou otázku nepovažuji za moc férovou. Jaruška byla vždy pohotová a ukázala se takovou i nyní. „Chodím pravidelně každý rok na púлноční.“ „Jen na púлноční?“ „A jak často chodíš do kostela ty?“ zeptala se zvědavě. „Chodím na mši svatou pravidelně v neděli a ve svátky. A když mi dovolí čas, tak i ve všední dny.“ Jarka se zhluboka nadechla a s podivem řekla: „To bych musela být fanatik!“ „Poslechni, Jaruško, máš manžela?“ zeptal jsem se jí. Ale raději jsem nevyzvídal kolikátého, protože u těch „věřících“ jeden nikdy neví. „To víš, že mám,“ odpověděla a podivila se mé otázce. „A jak často ti chodí domů?“ „Přece každý den.“ A není ten tvůj manžel nějaký fanatik? Nepřehání to? Nestačilo by, aby se na tebe přišel podívat jednou za rok a dalších dvanáct měsíců jen říkal, že v tvoji existenci věří?“ Jarce došlo bez dalšího komentáře, že kdo má doopravdy někoho rád a opravdově mu také věří, chodí k němu co nejčastěji, touží být tomu druhému nablízku.

Tak je tomu nejen ve vztazích mezi lidmi, ale také ve vztahu mezi člověkem a Bohem. Chvilí před tímto rozhovorem si mi Jarka stěžovala, že má potíže se žlučníkem. Přesto jsem ji teď pozval na dort se šlehačkou... Žlučníkové potíže nepřišly. Možná jí nastanou potíže s chápáním obsahu slova víra. Ode dneška asi tuší, že křesťanská víra je záležitost vztahu dvou bytostí, že to není jen sladký sentiment jedné zimní noci.

(pokračování příště)

Slavnosti a svátky

LITURGIE

5.	7. Slavnost sv. Cyrila, mnicha a Metoděje, biskupa, patronů Evropy
11.	7. Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
23.	7. Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25.	7. Svátek sv. Jakuba, apoštola

Výroční dny biskupů

1.	7. Mons. Hrdlička	kněžské svěcení (1972)
5.	7. Mons. Esterka	jmenován tit. biskupem (1999)
10.	7. Mons. Radkovský	převzetí diecéze (1993)
26.	7. Mons. Koukl	jmenován biskupem (1989)

Setkávání

Pozor na prázdninové změny!!!

- ◆ ~~každou 1. neděli ráno v kostele – dětská mše svatá~~
- ◆ ~~každou 1. neděli ráno na faře – společná snídaně~~
- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ ~~každá 2. neděle v měsíci od 18:45 – setkání Farní rady~~
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ ~~každé 2. úterý od 15:30 na faře – setkávání ministrantů~~
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ ~~každé úterý od 18:00 do 19:00 – vzdělávací kroužek~~
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ ~~každý 1. pátek na faře v Jílovém od 19:00 – setkání farníků~~
- ◆ každá 2. a 4. sobota, kostel Bynov - setkání u kytary
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	06:45	
Úterý		17:00
Středa	06:45	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov *)

*) mše sv. 1., 3. a 5. So; bohoslužba slova 2. a 4. So.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

è Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 31. 07. 2005, před 1. nedělí v srpnu ☿

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)